

samlede Indtægt), medens de 130 rigeste Mænd have i alt $15\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Eller igen: de 13,000 daarligst stillede have i alt $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., eller den samme Indtægt, som de 60 rigeste Mænd have tilsammen! Nu ere de $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., de 13,000 fattigste ejer i Indtægt, et saare slet Beskatningsobjekt, medens de $10\frac{1}{2}$ Mill., de 60 Rigsmænd have, alt er *fri* Indtægt. I øvrigt vil den progressive Ratebeskatning tjene til at fjernø de Betæneligheder og de Vilkaarligheder, den simple Progression altid fører med sig.

For saa vidt angaar den forskellige Sats efter Slægtskabsgrader, da er dette Princip anerkendt overalt. Kun vil det være urigtigt, som foreslaet af Regeringen, at opkræve den *samme* progressive Afgift af alle Arvegrader og dertil lægge en *uforanderlig* Tillægs-Afgift af fra 3 til 9 pCt., alt efter Slægtskabsgrad. Herigenem naar man det urimelige Forhold, at medens et Barn, der arver 1 Mill., ikke kommer til at betale 6 pCt., hvor et Tyende, der arver 1,000 Kr., kommer til at betale 10 pCt.! At dette er urimeligt, er f. Eks. set i den svenske Arveafgiftslov af 1900, hvor der er progressive Satser og ogsaa stigende efter Slægtsgraden, men hvor Arv under 2,000 Kr. altid begynder med 5 pro mille, enten det er Slægt eller fremmede eller Børn, uagtet Arveskatten stiger til 50 pro mille for Arvelodder over 50,000 Kr. til fjerneste Slægt.

Rigtigere er det, som Loven er i f. Eks. de svejtsiske Kantoner Schaffhausen og Zürich, at lade Forholdet mellem Progressionerne være det samme, saaledes at naar i nærmeste Slægt en Arv paa 100,000 Kr. betaler 3 Gange saa meget som en Arv paa 2,000 Kr., skal det samme Forhold ogsaa være til Stede for fjerneste Slægts og fremmedes Arv. I den tyske Arvelov er samme Princip gennemført; fjerneste Slægt betaler fra 10 til 25 pCt., medens 1ste Sidelinie betaler fra 4 til 10 pCt. — alt efter Arvens Størrelse. For de 4 Arveklasser, Regeringsforslaget nævner, vilde det rigtige da være, at man forhøjede 2den Arveklasse med 100 pCt., 3die med 150 pCt. og 4de Arveklasse med 200 pCt.; saa blev *Forholdet* mellem Arvesatsen ens for alle Slægtskabsgrader, og man fritoges for saadanne Anomalier, at en ikke beslægtet Legatars ringe Arvelod paa 1,200 Kr. blev beskattet med f. Eks. 122 Kr. (1 pCt. af 1,000 Kr. + 2 pCt. af de følgende 200 Kr. + 9 pCt. af 1,200 Kr. i Tillæg, fordi Arvingen ikke er af Slægten). Med det andet Princip vilde den

lille Legatar blive beskattet $2\frac{1}{2}$ Gange Descendentterne (eller $2\frac{1}{2} \times 14$ Kr. = 35 Kr.).

VII. *Arveafgiftens sociale Følge*: Enhver Skat har sine særlige Regler for, hvem der bærer Skatten. En Skat bæres jo ikke altid af den, der betaler den til Statskassen, den *overvættes* ofte til andre, som f. Eks. Toldskatterne. Arveafgiften overvættes *ikke*; den *rammer* Arvingen og ingen anden. Men en Skat har desuden sine særlige Virkninger, der intet har med det fiscale at gøre, f. Eks. en Toldskat kan ændre Forbruget, eller den kan fremkalde en Beskyttelse. Selvfølgelig har Arveskatten ogsaa nogle *sociale Virkninger*, dels i Omlægningen af Formuerne og dels i Forholdet til Kapitalopsamlingen.

Den alvorligste og klassiske Anke er, at den rammer Kapitalen og dermed en produktiv Faktor. Det er til en vis Grad rigtig; medens en Indkomstskat udredes af en løbende Indtægt, og saaledes forringer Indtægtsnyders Forbrugsmuligheder, tages en Arveskat af en Formue; Arvingen tænker ikke paa, naar han har arvet 10,000 og betaler 500 Kr. i Arveskat, at hans Formue egentlig burde være 10,000; han regner kun med, at han har faaet en Formue paa 9,500 Kr., og føler sig ikke forpligtet til at foretage Opsparinger for at supplere Beløbet; de 500 Kr., der ellers vilde være gaaede til at efterspørge og dermed fremme Produktionen af Kapitalgenstande (Maskiner o. lign.), anvendes nu af Staten til løbende Udgifter. Dette faa Betydning, naar Arveafgiften er meget høj, men neppe naar det drejer sig om her i Danmark et Beløb af 4 Mill. Kr., der svarer til en halv pro mille af Nationalformuen. Nu maa det indrømmes, at af Nationalformuen er maaske højst $\frac{1}{4}$ den Del af Formuen, der skyldes Opsparing, og som forøger Produktiviteten; men selv om vi drage Jord og Skove fra og alle saadanne private Formuede, der kun betegne en Ret for den ene til at faa en vis aarlig Indtægt ud af en anden, der aarlig bliver saa meget fattigere, saasom Statsgæld, Skyldbreve, Renterettigheder og kapitaliserede „goodwill“. saa bliver der dog altid af den danske Nationalformue mindst 1,600 Mill. tilbage, der udgøre den Del af Formuen, der skyldes Opsparing og kan forbruges; 4 Mill. heraf giver da kun $\frac{1}{4}$ pCt. af den egentlige produktive opsparede Kapital. Men desforuden er det jo ikke givet, at Staten ikke bruger noget af Arveafgiften til produktive Anlæg eller til Gælds